

Ben İkisini de Çok Sevmiştim Gel Sen Ne Çektiğimi Bir de Bana Sor

– Sami Biber · 26 Mayıs 2020

BEN İKİSİNİ DE ÇOK SEVMİŞTİM/ GEL SEN NE ÇEKTIĞİMİ BİR DE BANA SOR

O zamanlar insanlar birbirleriyle haberleşmek için mektup denilen bir araç kullanırlardı. Çünkü cep telefonları o devirde hayallerimizde olmayan bir nesneydi . Her evde de yoktu öyle ev telefonu dediğimiz sabit telefonlar. Postaneye gidip santral memurelerine yalvar yakar sonunda - eğer Adana, ya da Ankara araya girmezse- bir iki dakika görüşebilirdiniz bir tanıdığınızla, yakınınızla.

Postacı kapımı çaldığında bayağı sevinmiştim. Canım anam yine yalvar yakar abime, kardeşlerime mektup yazdırıp yollamıştı ha? Ah benim canım anacığım. Her satırını en az on defa tekrarlatıp sonra da " Yazdın mı? " diye sorduğu için her bir kardeş o, " Oğlum gel de bana bir mektup yaz" dediğinde mutlaka bir bahane bulur, kaçacak delik arardık. Mutlaka " Akşama ıspanaklı börek yapacağım" Diye kandırmıştı benim biraderlerden birisini.

Postacı " İstanbul'dan mektubun var " Deyince kimden olduğuna bakmadan yırttım zarfı ve okumaya başladım.

Daha başlığı görür görmez mektubun annemden gelmediğini anladım.

" Sevgili Haşarat " Diye başlıyordu mektup.

Bana bu dünyada " Haşarat diyen tek bir kişi vardı: Sevtap

Bir yaz tatilinde Sevtap'a, Manavgat'ta yaşadığım bekar evinde hamam böceğinden tarla faresine, hatta yengece kadar her türlü haşaratın olduğunu söylediğim için adımı "Haşarat" koydu ve o günden sonra bana hep " Haşarat" Diye hitap etti.

Sevtap, Annemin halasının kızının kızıydı. Her nedense bizler annemin halasının kızına hep Kaniye Hala derdik. Sede bizler değil. Benim teyzeoğulları da hala derdi ona.

Kaniye Hala'nın Haydar ve Zeki adında iki oğlu, Sevtap adında bir kızı vardı. Benden bir iki yaş büyüktü Sevtap. Çok çok güzel ve havalı bir kızdı. Annem , abim için " Allah'ın emri-peygamberin kavliyle" Demişti halama. Halam " Kismetse " Diye cevap verse de Sevtap nazikçe " Ben Kâni'yi hep kardeşim, ağabeyim olarak gördüm. Ona eşim gözüyle bakamam. Olmaz. " Demişti ama bu " Olmaz " dostluğu, can cana olma durumunu hiç bozmamıştı.

Abim ile Sevtap evlenmiş olsalardı sadece evlenmiş olmak için evleneceklerdi. Çünkü Abim de Sevtapı kardeşi gibi görüyordu. Annemin işgüzarlığı işte...

Oysa ben aşkıttım Sevtap'a...(Bunu ilk kez burada, bu gün açıklıyorum.) Aradaki yaş farkı sebebiyle abim için istemişti onu annem. Ben de öfkemi, kızgınlığımı, kırgınlığımı kalbime gömmüştüm.

Aşkım Sevtap şimdi bana mektup yazarak " Sevgili Haşarat, bir kaç günlüğüne tatil yapmak amacıyla sana misafir olmak istiyoruz annemle birlikte. Müsait misin? " Diye sormuştu.

Nasıl müsait olmam ki? Neticede benimle birlikte kalan iki bekar arkadaşı nasılsa başka bekar arkadaşların yanına sepetlerdim. Kırmazlardı beni. Hem evde hane halkı reisi bendim. Ben ne dersem o olurdu. Bursalı Mehmet'i de, Alanya'lı Hasan'ı da o eve alan bendim.

Nitekim " Arkadaşlar kusura bakmayın, bir kaç günlüğüne sizi sepetlemek zorundayım. Yataklarınız bana lazım" Dediğimde hiç itiraz etmediler. Sadece " Eeee..Bizim yemekleri kim yapacak ?" Diye sordular. Sert bir Drakula bakışı atıp " Sevtap geliyor ulan. Zikkımın kökünü yiyin bana ne? " Dediğimde durumun vahametini, ehemmiyetini,ciddiyetini ve aciliyetini anlayıp toz oldular.

Tabii ki soracaksınız " Sevtap aşkın ise Suna neydi?" Suna bambaşkıydı. O sevdandı ve sevdada ile aşk çok farklı kavramlardı.

Bir kaç gün sonra Sevtap ve Kaniye Halam geldiler. Benim ağzım kulak hizasında tabii ki. Lakin Manavgat o zamanlarda küçük bir ilçe. Millet desen meraklı... Sorular yağmaya başladı doğal olarak " Hoca kim bu güzel kız? " Ben de şişine şişine cevap veriyorum . Benden büyüklere, komşulara " Müstakbel geliniz ", benim arkadaş grubuna ise " Yengeniz olur kendileri " Diyorum.

Millet şaşkınlık içinde... İki sebepten şaşırıyorlar: Birincisi bu kadar güzel bir kız bula bula benim gibi bir hıyarı mı bulmuş? İkincisi ben mutaassıp bir erkeğim. Alnı seccadeden kalkmayan biriyim, nasıl olur da taa o devirlerde (1980 İhtilalinden hemen sonra) bile mini şortla dolaşan böyle bir kızla evlenmeyi düşünürüm?

" Çatlasın gavatlar meraktan. " Diyor ve hiiiç aldırımıyorum meraklı ve dedikoducu insanların sözlerine, bakışlarına.

Bu arada dul olan Kaniye Halaya bile kısmetler yağmaya başladı. Millet soruyor " Halan dul mu?" Diye. Dul olmasına dul da öyle ucuza vermem halamı. Bir pamuk ya da portakal ağası da çıkmadı taliplerin arasından. Velhasılı hala dul kalmaya mahkum.

Sevta ve halam bir hafta kadar kaldılar bende. O zamanların Manavgatında sivrisinek çok bol olduğu için oldukça fazla miktarda kan kaybına uğrasalar da güzel bir tatil yapıp tekrar İstanbul'a döndüler.

O bir haftalık süre içinde Sevta bana " Haşarat"tan başka bir şey demedi. "Anası hariç gavurun kızı " bir tek kere şöyle " Ben de seniiii" anlamına gelecek bir harekette bulunmadı. Zaten olmazdı da. O kadar ayrı dünyaların insanıydık ki. Ve anladım ki ben ona ne kadar aşık olursam olayım Orhan Baba'nın dediğı gibi " Bir araya gelemeyiz sevdiğim" Durumu vardı aramızda.

Sevta ile Kaniye Halam gittikten hemen sonra Yüce Rabbim karşıma yeni bir aşk çıkardı. Ama anlatması uzun sebeplerden dolayı bu aşkta da engeller vardı. Lakin bu sefer gözümü karartmıştım. Kaçırdım yeni aşkı. " Ver elini İstanbul " yaptık. İstanbul yapınca da Kaniye Halayı ziyaret etmeden olmazdı tabii ki.

Eski Aşkım Sevta ve yeni aşkım ilk kez karşılaştılar. Yeni aşkım, eski aşkıma aşık olduğumu bilmiyor tabii ki.(Eski aşkım da ona aşık olduğumu bilmiyor doğal olarak) Çok sevdiler birbirlerini, hatta Sevta bana ultiatom bile verdi : " Ulan Haşarat..Bak bu kızı üzersen, ona iyi bakmazsan , memlekette ne kadar haşarat öldürücü varsa alır gelir seni yok ederim. Hem ne o öyle, yaz günü kızı pardesü içine sokmuşsun? Öldürürüm seni, bak vallahi öldürürüm. Kıza adam gibi bak. "

Sevta yeni aşkı, yeni aşkım Sevta'yı çok sevmişlerdi. Ben ise ikisini de seviyordum. Ama o zaman bir kere daha anlamıştım ki Sevta'la olmazdı. Hem zaten o da bana aşık olsa bile zalim kader onun için örüyormuş ağlarını. Yani bir araya gelsek bile çok uzun sürmeyecekmiş.

Kız kaçırma olayımdan iki ay kadar sonra ben artık yeni aşkımla evlenmiştim. Sevta unutulmuştu bile. Artık varsa yoksa yeni aşkımdı.

Ertesi sene bir gün okulda nöbetçi öğrenci çağırdı dersten beni. " Hocam size bir telefon var. Acele Müdür Beyin odasına gitmeniz gerekiyormuş " Diye.

Acil telefonlardan oldum olası korkarım. Korka korka gittim Müdür Beyin odasına. Telefonu aldım. Karşı taraftaki ağabeyimdi.

-Buyur abi. Ne oldu? İnşallah kötü bir havadis yoktur.

Zavallı abim nereden bilsin benim ona aşık olduğumu. Pat diye söyleyiverdi hemen.

-Oğlum, Sevta öldü. Acele gel, cenazesinde burada ol.

-Hangi Sevta ya?

-Ulan deyno. Kaç tane Sevta var? Kaniye Halanın Sevta'yı.

Olduğum yere çökmüşüm. Sevtap, aşkı, nasıl olur ya? O cıvı cıvı, hayat dolu kız nasıl ölür? Daha yirmi sekiz yaşında...Olamaz.

Omuştı ama... Boynunda çıkan küçücük bir çıban, önemsemediği, patlatmak için sığı, sıkıça içeriye doğru büyüyen bir çıban, sonunda beynine kadar ulaşmış ve onu bizlerden alivermişti.

Hastane ve doktoru hiç sevmeyen Sevtap, inatla ısrarla doktora, hastaneye gitmemiş ama sonunda bir hastane odasında o bakmaya kıyamadığım gözlerini hayata bir hastane odasında yummuştu.

Dünyada her şey aklıma gelirdi de gül yaprağı bile atmaktan çekindiğim Sevtap'ın üzerine kara toprak atacağım aklıma gelmezdi. Ama akla gelmeyenler başa geliyor. Zavallı Halam ağlamaktan göz pınarları kurumuş , sesi artık çıkmaz olmuş haldeyken ben Feriköy mezarlığında hınçla toprak atıyordum Sevtap'ın mezarına. " Al ulan, al da doy namussuz kara toprak " Diyerek.

Cenazeden sonra Halamın evine geldik eşimle birlikte. İçeri girer girmez halam Sevtap'ın evde beslediği Bichon Havanese cinsi ve adı " Fındık " Olan köpeği göstererek " Şunu alın atn. Birilerine verin. Ona baktıkça Sevtap'ımın acısı daha fazla içime çöker. Dedi. Biz de köpeği alıp başka bir semte götürerek uzaklaştırdık halamdan.

Sevtap'ın ölümünün üzerinden iki aya yakın zaman geçti. Yaz tatili gelmişti ve ben artık ilk çocuğumuza hamile olan eşimle birlikte İstanbul'daydım.Halamı ziyaret edeyim dedim. Kapısını çalmamla birlikte içeriden " Hav..havvv " Diye sesler geldi. Kendi kendime " Halam sanırım yeni bir köpek aldı kendine" Diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Kapı açılır açılmaz Fındık daldı paçalarına ve çekiştirmeye başladı. Yine de inanmadım onun Fındık olduğuna. Öyle ya onu taaa nerelere atmıştık biz.

İçeri girdim. Halam açıkladı durumu. " Sevtap'ı defnettikten sonra her gün mezarına gittim. Daha ertesi gün ne görsem iyi? Bu Fındık gelmiş mezarın başına ve "Uuuuuuu" Diye resmen ağlıyor. Bir kaç gün aldırmadım ulmasına. Sonunda baktım o da benim kadar acı çekiyor. Onu evinden, yuvasından ayırmak zalimlik olur diye düşündüm ve bu sadakati karşısında acımızı birlikte paylaşmak için onu tekrar eve aldım."

Zavallı halam...Bir kaç sene sonra büyük oğlu Haydar da kanserden ölünce hepten sarıldı Fındık'a. Taa ki Bir gün Fındık da ölünceye kadar...

Her şeye rağmen iki evladının acısına uzun süre dayanan halam da nihayet üç sene önce vefat etti.

Evet, Ben onların ikisini de çok sevmiştim.

Şimdi onlardan biri kara toprakta , ötekisi ise? Ne siz sorun ne ben söyleyim.

Nerden aklıma esti kim bilir
Gezdim dün gece şehri şöyle bir
Herkes evinde kendi halinde
Her yerde huzur her yerde neşe

Bir ben uykusuz bir ben huzursuz
Bir ben çaresiz bir ben sensiz

Gel sen ne çektiğimi bir de bana sor
Nerde nasıl yaşarım bir de bana sor
Evlerin ışıkları bir bir yanarken
Bendeki karanlığı gel de bana sor

Nerden aklıma esti kim bilir
Gezdim dün gece şehri şöyle bir
Eski sokaklar yerli yerinde
Dostlar oturmuş kır kahvesinde

Her yerde huzur her yerde neşe
Bir ben uykusuz bir ben huzursuz
Bir ben çaresiz bir ben sensiz

Gel sen ne çektiğimi bir de bana sor
Sensiz yaşamak neymiş bir de bana sor
Ak düşen saçlarımı bir bir sayarken
Bunca yıl nasıl geçmiş bir de bana sor.

Fotoğraf mı? Maaalesef bir tek fotoğrafı bile yok bende. Zaten sadakatin sembolü bir köpek kadar olamıyorsa insan fotoğrafa ne gerek var ki? Yukarıdaki köpek Fındık değil elbette ama Fındık aynen böyle bir şeydi.